

Postanowienie z dnia 27 października 1998 r.

I PZ 37/98

Oczywisty błąd pisarski, który wystąpił w odpisie doręzonego stronie orzeczenia nie podlega sprostowaniu w trybie art. 350 KPC.

Przewodniczący: SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Zbigniew Myszkowski (sprawozdawca), Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 października 1998 r. sprawy z powództwa Władysława G. przeciwko Stacji Rejonowej P.K.P. w T. o zapłatę, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 18 maja 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie postanowieniem z dnia 18 marca 1998 r. odrzucił kasację strony pozwanej - Stacji Rejonowej PKP w T. od wyroku tego Sądu z dnia 29 stycznia 1998 r. [...], wskazując na jej niedopuszczalność w sprawie o świadczenie z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczającą pięciu tysięcy złotych (art. 393 pkt 1 KPC).

W zażaleniu na to postanowienie strona pozwana wskazała na naruszenie przepisów art. 330 § 1 KPC w związku z art. 361 KPC - przez podpisanie uzasadnienia postanowienia przez sędziego Sądu Wojewódzkiego, który nie brał udziału w posiedzeniu, a także podniosła zarzut błędnej interpretacji art. 393 pkt 1 KPC w związku z art. 393¹ pkt 1 KPC - przez przyjęcie niedopuszczalności kasacji z uwagi na wartość przedmiotu sporu niższą niż pięć tysięcy złotych w przypadku „wydania

orzeczenia nie znajdującego uzasadnienia w obowiązującym stanie prawnym". W ocenie strony skarżącej kwotowe ograniczenie dopuszczalności skargi kasacyjnej nie ma zastosowania w przypadku merytorycznie błędnego orzeczenia Sądu drugiej instancji, gdyż taka sytuacja narusza konstytucyjną zasadę praworządności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut podpisania uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia przez sędziego, który nie brał udziału w jego wydaniu, wyartykułowany przez naruszenie przepisów prawa procesowego art. 330 § 1 KPC w związku z art. 361 KPC był w istocie zarzutem wydania nieistniejącego postanowienia, który mógł prowadzić do stwierdzenia nieważności postępowania w sprawie spowodowanej brakiem koniecznych podpisów całego składu orzekającego, która zachodzi w razie wydania orzeczenia przez skład sądu orzekającego sprzeczny z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 KPC). Nie istnieje bowiem i nie wywiera żadnych skutków prawnych orzeczenie, którego nie podpisał cały skład orzekający (art. 358 i 360 KPC). Dlatego w tej kwestii Sąd Najwyższy uzyskał wyjaśnienie Sądu Wojewódzkiego w Krakowie, że pod zaskarżonym postanowieniem i jego uzasadnieniem podpisy złożyli wszyscy sędziowie biorący udział w wydaniu tego orzeczenia. Również w odpisach tego postanowienia został określony prawidłowy skład orzekający, a jedynie wskutek oczywistego błędu pisarskiego pod uzasadnieniem tego orzeczenia zostało wymienione nazwisko sędziego, który nie brał udziału w orzekaniu. W wyniku tej oczywistej pomyłki pisarskiej strony otrzymały pierwotnie wadliwe odpisy postanowienia. Ponieważ błąd dotyczył wyłącznie odpisu orzeczenia, a nie jego oryginału, zarządono ponowne doręczenie stronom prawidłowych odpisów wraz z wyjaśnieniem poprzedniej pomyłki pisarskiej. Przegląd akt sprawy potwierdził prawdziwość uzyskanego wyjaśnienia, że pomyłka pisarska w oznaczeniu nazwiska jednego z sędziów biorących udział w wydaniu zaskarżonego postanowienia nie wystąpiła na oryginale tego orzeczenia, a jedynie na jego odpisach, dlatego nie było potrzeby formalnego sprostowania błędu w trybie art. 350 KPC w związku z art. 361 KPC. W konsekwencji dokonanych ustaleń kasacyjny zarzut naruszenia art. 330 § 1 i 361 KPC okazał się nieuzasadniony.

Oczywiście bezpodstawny był natomiast zarzut błędnej interpretacji art. 393 pkt 1 KPC w związku z art. 393¹ pkt 1 KPC, ponieważ w szczególności przepis prawa procesowego - art. 393 pkt 1 KPC, który nie przewiduje dopuszczalności wniesienia

kasacji w sprawach o świadczenie, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych, nie może być weryfikowany pod kątem wskazanej przez skarżącego podstawy kasacyjnej w postaci naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (art. 393¹ pkt 1 KPC). Równocześnie z kodeksowego ograniczenia dopuszczalności kasacji w sprawach o świadczenie wynika brak procesowych możliwości merytorycznego badania zaskarżonego orzeczenia w takiej sprawie, czego w istocie rzeczy bezzasadnie domagał się skarżący.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

=====